

Arrest

nr. 145 886 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 9 november 2011 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 9 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU die loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 april 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (hierna: de staatssecretaris) trof op 9 november 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 27 december 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.04.2011 werd ingediend door :

M.(...), M.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij na een verblijf van 9 jaar in België niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat dat hem een moeilijk te herstellen nadeel zou opleveren en hij niet de mogelijkheid is om in zijn land van herkomst opnieuw een leven te beginnen doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat zijn familie in België woont en de Belgische nationaliteit zou hebben; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De overige elementen (betrokkene heeft het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd, is geïntegreerd, spreekt goed Nederlands, legt diverse getuigenverklaringen voor, is geliefd bij zijn vrienden- en familiekring, is nooit in aanraking gekomen met de gerechtelijke diensten en was nooit betrokkene bij een misdrijf) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Eveneens op 9 november 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 27 november 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 09/11/2011,

wordt aan M.(...) M.(...)

geboren te (...), op (...)

van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 26/01/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)*"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

3.2. Het belang als primaire ontvankelijkheidsvoorwaarde dient ambtshalve te worden onderzocht (cf. *RvS 19 mei 2011nr. 213 335*). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het belang, waarvan een verzoeker blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dat dit belang behouden moet blijven tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert (*RvS 13 januari 2004, nr. 127 068*).

3.3. De Raad stelt vast dat aan verzoeker reeds op 13 april 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd betekend ingevolge de weigering van zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op 26 januari 2011. Het beroep tot nietigverklaring tegen dit bevel werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 18 juli 2011 (*RvV 18 juli 2011, nr. 64 973*). Het voorafbestaand bevel om het grondgebied te verlaten is nog steeds uitvoerbaar. Gelet op het bestaan van dat uitvoerbaar bevel, heeft de verzoekende partij geen belang bij de vernietiging van de tweede thans bestreden beslissing (*RvS 14 januari 2005, nr. 139 364*).

3.4. Ter terechtzitting werd verzoeker met deze vaststelling geconfronteerd. Verzoeker gaf aan dat hij, ondanks het feit dat de tweede bestreden beslissing een herhaald bevel uitmaakt, hij een belang behoudt bij zijn grief die gestoeld is op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), die enkel dienstig kan worden aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. In zijn enig middel stelt verzoeker het volgende betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM:

"8.6. Dat tevens artikel 8 EVRM werd geschonden door de bestreden beslissing.

Verzoeker wierp in zijn regularisatie op dat het artikel 8 EVRM werd geschonden. Verzoeker heeft hier onder meer oom, neven en nichten wonen. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat verzoeker zich beroept op slechts gewone sociale relaties die volgens haar niet zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Dat het geenszins aangetoond is dat de verwijdering van verzoeker noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8§2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker van aard is om zijn familiaal en privéleven zeer ernstig aan te tasten.

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker en zijn familie. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dat er een positieve verplichting is voor de staat bij een eerste toelating tot verblijf om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

De beoordeling van deze verplichting geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 87).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.”

3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip 'privé-leven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Aangezien artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen en aldus soms aspecten van iemands sociale identiteit kan omvatten, moet worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin ze verblijven deel uitmaken van de notie 'privé-leven' in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Het komt dan wel aan de verzoekende partij toe om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat hij in België beschermenswaardige sociale bindingen heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.6. De Raad merkt op dat verzoeker zich in punt 8.6 van zijn middel beperkt tot een theoretische uiteenzetting over de bescherming die wordt geboden door voormeld verdragsartikel en gewag maakt van een gezinsleven met zijn oom, neven en nichten en van *“voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé-leven heeft opgebouwd”* en dat het verderzetten van dit privé-leven elders onmogelijk is, omdat *“verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst”*. Verzoeker brengt echter geen enkel begin van bewijs aan van de sociale bindingen waarop hij zich beroept. Aangezien geen gezins- of privé-leven in België wordt aangetoond, kan verzoeker zich niet beroepen op artikel 8 van het EVRM. Er werd geen verdedigbare grief aangevoerd waardoor verzoeker niet aannemelijk maakt dat de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat een herhaald bevel uitmaakt hem enig voordeel biedt.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“8.1. De Raad van State omschrijft 'buitengewone omstandigheden' als "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (Pari. St. Doc. 51-2478/008 p. 11).

De heer M.(...) verblijft bij en wordt onderhouden door zijn familie. Hij vormt een feitelijk gezin met zijn oom, neven en nichten. De familie staat financieel in voor verzoeker en verschaft hem onderdak in België aan de (...) sedert 2002.

Verzoeker legt verklaringen voor van: (...)

Dat verzoeker zijn land van herkomst achter zich heeft gelaten, nu reeds meer dan 9 jaar geleden. Wanneer verzoeker zijn land van herkomst verliet had hij niemand bij wie hij terecht kon, laat staan zoveel jaren later. Verzoeker heeft de mogelijkheid niet om in zijn land van herkomst opnieuw een leven te beginnen nadat hij daar ondertussen meer dan 9 jaar niet meer is geweest.

De familie van verzoeker verblijft in België. Hij is ongehuwd. De familie van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit. Verzoeker heeft een bijzondere band met België doordat zijn familie en vrienden hier wonen, en doordat hij hier reeds lange tijd woont. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Van verzoeker en zijn familie kan moeilijk vereist worden dat zij verhuizen naar Marokko. Verzoeker is hier goed geïntegreerd.

Verzoeker heeft bijzondere banden met België. Hij heeft duurzame relaties opgebouwd meteen ruime vrienden- en kennissengroep in België. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending vormen van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het gezinsleven van verzoeker en het privéleven dat hij in België gedurende jaren heeft uitgebouwd.

Het feit dat verzoeker ondertussen reeds meer dan 9 jaar verblijft op het Belgische grondgebied, en zich volledig heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving verantwoordt het klaarblijkelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij zou lijden indien hij van het grondgebied zou worden verwijderd.

Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoeker kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar zijn thuisland.

Verzoeker heeft bijzondere omstandigheden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat er zelfs geen begin van bewijs zou voorliggen van bijzondere omstandigheden. Verzoeker legde immers verschillende getuigenverklaringen en attesten voor die dit staven. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt er ook geen rekening mee dat hij inwoont bij zijn familie.

Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoeker kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar zijn thuisland om aldaar een aanvraag in te dienen.

8.2. Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

8.3. Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid).

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

8.4. In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens. De Dienst Vreemdelingenzaken schendde dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van niet-ontvankelijkheid van het verzoek 9bis vreemdelingenwet die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan.

8.5. Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel schendt.

8.6.

(...)

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

4.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan

bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.4. De bestreden beslissing is gestoeld op het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.5. Verzoeker houdt een theoretische uiteenzetting over artikel 9bis van de vreemdelingenwet en meent dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn omdat hij een feitelijk gezin vormt met zijn oom, neven en nichten die financieel voor hem instaan, reeds meer dan 9 jaar in België verblijft en goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

4.6. Uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 april 2011 blijkt dat verzoeker destijds het volgende had ingeroepen als buitengewone omstandigheden:

"Verzoeker voegt een kopie van zijn paspoort toe aan de aanvraag. (stuk 1)

Er is sprake van 'buitengewone omstandigheden'

De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp verwijst naar de interpretatie van 'buitengewone omstandigheden':

"Inzake de vaststelling van een 'prangende humanitaire situatie ' geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verbijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State. " (Pari. St. Doc. 51-2478/008 p. 10)

De Raad van State omschrijft 'buitengewone omstandigheden' als "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (Pari. St. Doc. 51-2478/008 p. 11).

De heer M.(...) verblijft bij en wordt onderhouden door zijn familie. Hij vormt een feitelijk gezin met zijn oom, neven en nichten. De familie staat financieel m voor verzoeker en verschaft hem onderdak in België aan de (...) sedert 2002.

Verzoeker verblijft in België sedert 2002.

Verzoeker legt verklaringen voor van:

(...)

Dat verzoeker zijn land van herkomst achter zich heeft gelaten, nu reeds bijna meer dan 9 jaar geleden, Wanneer verzoeker zijn land van herkomst verliet had hij niemand bij wie hij terecht kon, laat staan zoveel jaren later. Verzoeker heeft de mogelijkheid niet om in zijn land van herkomst opnieuw een leven te beginnen nadat hij daar ondertussen meer dan 9 jaar niet meer is geweest.

De familie van verzoeker verblijft in België. Hij is ongehuwd. De familie van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit. Verzoeker heeft een bijzondere band met België doordat zijn familie en vrienden hier wonen, en doordat hij hier reeds lange tijd woont. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Van verzoeker en zijn familie kan moeilijk vereist worden dat zij verhuizen naar Marokko, Verzoeker is hier zeer goed geïntegreerd.

Verzoeker heeft bijzondere banden met België. Hij heeft duurzame relaties opgebouwd meteen ruime vrienden- en kennissengroep in België. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending vormen van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het gezinsleven van verzoeker en het privéleven dat hij in België gedurende jaren heeft uitgebouwd.

Het feit dat verzoeker ondertussen reeds meer dan 9 jaar verblijft op het Belgische grondgebied, verantwoordt het klaarblijkelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij zou lijden indien hij van het grondgebied zou worden verwijderd.

Artikel 8 EVRM waarborgt eveneens het privéleven van verzoeker. Hij verblijft reeds sinds 2002 in België is heeft zich volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in

België in te dienen. Van verzoeker kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar zijn thuisland."

4.7. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn middel beperkt tot het herkauwen van de buitengewone omstandigheden die hij bij zijn aanvraag had ingeroepen zonder concreet in te gaan op de overwegingen uit de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat het nadeel dat verzoeker aanvoert omdat hij in zijn land van herkomst opnieuw een leven zou moeten beginnen niet wordt gestaafd met een begin van bewijs. In zijn middel beweert verzoeker ten onrechte dat de getuigenverklaringen die hij bij zijn aanvraag voegde hiervan een bewijs vormen. Deze verklaringen hebben echter betrekking op zijn verblijf in België en niet op de onmogelijkheid om terug te keren naar Marokko. Tevens kwam de gemachtigde van de staatssecretaris tot het besluit dat zijn familiale relaties niet in disproportionaliteit staan tot de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Tenslotte wordt, conform vaste rechtspraak van de Raad van State, gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198 769). In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig concluderen dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, waardoor de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

4.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN